

1.luku Lyhyet, melkein valkoiset hiukset eivät tuntuneet sopivan katukuvaan, jossa kaikki oli harmaata, punaista ja kuollutta. Valtavat ihmismassat kulkivat masentuneina kaduilla. Taivaalla hohti kirkkaanpunainen, muualla maailmassa harvinainen, verikuu. Se hohti valoaan kaupunkiin, joka ei osannut arvostaa sen harvinaisuutta, koska täällä se ei oikeastaan edes ollut harvinainen. Se oli tavanomainen heille siinä missä aurinko oli kaikille muille. Korkeina kohoavat tehtaot puskivat ulos tummanharmaata savua, joka muodosti ohuen harson taivaan ja kaupungin väliin. Kaupungin nimi oli Omarion. Taivasta taas ei tuntenut kukaan. Poika valkeine hiuksineen irtaantui ihmisjoukosta. Hänellä oli oma tahto ja omat polkunsä, joita ei oltu merkitty karttoihin. Hän oli erilainen. Hänellä oli unelma. Hän halusi nähdä maailman. Tehtaot jatkoivat ilman saastuttamista ja taivaan erottamista kaupungista, mutta poika halusi nähdä jotain muutakin. Hän oli kyllästynyt katsomaan samaa harmaata maisemaa tummennettujen lasiensä takaa päivästä toiseen. Hänen silmänsä kun eivät kestäneet edes heikkoa punaista kajastusta. Kirkas ja puhdas valo oli myytti siinä missä aurinkokin. Eikä pelkästään pojalle, vaan myös kaikille muille Omarionin onnettomille asukkailla. Poika oli saanut syntymälahjaksi herkkät silmät, mutta myös halun nähdä jotain erilaista. Pojalla ei ollut vanhempia. He eivät kuolleet missään onnettomuudessa, tai kuka tiesi, ehkä he makasivat parhaillaan haudoissaan. Poikaa ei kiinnostanut. Hänen vanhempansa olivat vain unohtaneet hänet ja lähteneet. Eikä pojalla ollut mitään muistikuvaa heidän ulkonäöstään. Hänelle he olivat vain kaksi mustaa varjoa valkoinen kysymysmerkki sisällään. Poika hyppelehti ylöspäin pitkiä kierreportaita, jotka ehkä joskus olivat olleet paloportaot. Nyt niitä pitkin ei enää voinut pelastautua palavasta talosta. Ne olivat siihen liian vaaralliset. Askelmia puuttui ja kaidekin oli unohtunut jonnekin melkein koko matkalta. Talo oli oikea murju. Se ei edes ollut enää talo. Oli vasta aikainen aamu, vaikka kaikki muu, paitsi kello, tuntui huutavan keskiyötä. Poika oli käynyt varastamassa itselleen leipää läheisestä kojusta, joka sulki parhaillaan. Poika oli luvannut itselleen, ettei hän ikinä menisi tehtaisiin töihin, hän ei halunnut muuttua pelkäksi varjoksi, joka piteli kysymysmerkkiä. Tai kenties kolmeä kysymysmerkkiä. Tai ehkä häntä ympäröisi sakeä kysymysmerkkisumu. Poika ei halunnut masentua ja lakata välittämästä. Hänellä oli niin paljon ajateltavaa ja kuviteltavaa, että tehdastyö saattaisi tappaa hänet. Hän halusi kuulla musiikkia, vaikka se oli Omarionissa kiellettyä. Hän halusi nähdä sateenkaaren. Hän halusi maalata ja värittää kirkkailla väreillä, jotka olivat myös kiellettyjä. Hän halusi tanssia ja laulaa, vaikka hän joutuisi siitä vain vankilaan. Hän halusi olla se, jonka taideteoksia ripusteltaisiin seinille. Hän halusi olla se, jota kaikki seuraisivat. Hän halusi olla kapinallinen.

2.luku Kellon näyttäessä seitsemää illalla, kadulle ilmestyi toinenkin huomiota herättävä, erilainen hahmo. Kukaan ei nähnyt tätä poikaa, tämän liikkueissa nopeasti varjosta toiseen. Jos katsoi tarkkaan saattoi huomata vastenmielisyyden huokuvan joka ikisestä liikkeestä. Kasvoja ei voinut kukaan nähdä, niin tarkasti varjot peittivät ne. Kaksi vihreää silmää kuitenkin loisti palavien hiillosten tavoin pimeässä. Valkeat hiukset omistava poika liikkui aina aamuisin, muiden mennessä tehtaille töihin. Mutta vihreäsilmäinen poika liikkui iltaisin, muiden palatessa väsyneinä tehtailta omiin huonosti rakennettuihin koteihinsa, jos niitä ylipäättään pystyi kodeiksi kutsumaan. Siksi eivät nämä kaksi olleet koskaan kohdanneet. Eivät nähneet edes vilaukselta. He elivät kokonaan omissa maailmoissaan. Vihreäsilmäinen poika jähmettyi paikalleen nähdessään jonkun tehdastyöläisen katseen lukkiutuneen häneen. Ei poikaa haitannut se, kaikki tehdastyöläiset olivat itse asiassa aika tyhmiä. Niiden aivokapasiteetti ei riittänyt kovinkaan pitkälle. Yksinkertaisessa tehdastyössä he pärjäisivät. Mutta elämässä? Ei, ei, ei. Lähinnä poika vain hämmentyi tuijotuksesta, hän kun oli tottunut olemaan läpinäkyvä. Pari silmänräpäytystä. Kaksi toisiaan tuijottavaa henkilöä. Sitten työläinen käänsi katseensa ja lähti laahustaen jatkamaan

matkaansa. Aivan kuten poika olettikin. Poika salli ylimielisen hymyn nousta kasvoilleen, mutta pian se hukkui pimeyteen. Valtavat ihmismassat kulkivat päätietä pitkin. Poika katsoi heitä tarkasti. Kuluisi ainakin tunti ennen kuin koko katu olisi täysin tyhjä. Puheen sorinaa ei kuulunut ja jo se kertoi työläisten elämästä paljon. Poika tarkkaili heitä joka ilta oppiakseen jotain uutta näistä jälkeenjääneistä ihmisistä. Hän ei vielääkään kuitenkaan ollut varma, osasivatko he edes puhua. He olivat varmasti joskus osanneet, mutta taito oli unohtunut vuosien varrella. Ehkä jotkut osasivat vieläkin, ehkä kaikki osasivat. Hoikka keho liukui seinien viertä kohti kahden tehtaan välissä olevaa rakennusta. Se oli joskus ollut kirjasto, ja olihan se vieläkin omalla erikoisella rappeutuneella tavallaan. Suurin osa kirjoista meni rikki saman tien, kun ne vetäisi pois hyllystä. Poika oli oppinut sen kantapään kautta, mutta vain yksi kerta ei ollut riittänyt. Tarvittiin viisi hajonnutta kirjaa, ennen kuin poika oppi ottamaan ne äärimmäisen varovasti pois lahonneilta hyllyiltä. Kirjastoa ei käyttänyt enää juuri kukaan. Se seisoj hylättynä ja pienenä valtaviin tehtaiden keskellä. Vahvat köynnökset kiemurtelivat pitkin parkettilattiaa ja nousivat joskus hyllyjä pitkin kattoon. Kirjoja oli hajan hajan, siellä täällä. Lamput olivat menneet rikki aikoja sitten. Katto oli osittain rikki. Omarionissa se oli hyvin tavallista, kukaan ei niitä korjannut, kun kaupungissa vallitsi vain ja ainoastaan yksi ainoa sää, näin ollen ei rikkinäisistä katoista ollut haittaa. Poika oli joskus kirjoista lukenut sateesta, mutta hän ei ollut ikinä päässyt kokemaan sitä itse. Hän olisi halunnut, vaikka kirjoissa sitä kuvailtiin ikäväksi ja värittömäksi asiaksi. Poika oli myös lukenut valkoisesta ja kylmästä lumesta, joka kuului talveen. Ukkonenkin oli tuttu kirjojen ohuilta valkeilta sivuilta. Poika juoksutti sormiaan pitkin vanhojen kirjojen selkämyksiä. Pöly jäi kiinni pojan sormenpäihin ja sai hänet irvistämään. Lika oli äärimmäisen vastenmielistä hänen kaltaiselleen henkilölle, mutta sitä oli valmis sietämään hiukan, jos kyse oli niinkin upeista asioista kuin kirjoista. Pelkkä ajatuskin kaupungin saastaisilla kaduilla liikkumisesta sai kylmät väreet kulkemaan selkäpiitä pitkin, sen toteuttaminen käytännössä oli yhtä suurta tuskaa. Vihreä silmäisen pojan vetäessä varovasti punakantista kirjaa pois hyllystä, kaupungin kaduilla norkoilevat työläiset haihtuivat savuna ilmaan. Ja siinä kohtaa missä ennen oli ollut muutaman ihmisen porukka, oli nyt vain pelkkää tyhjyyttä. 3.luku

Valkeahiuksisen pojan nimi oli Valettio, mutta hän henkilökohtaisesti vihasi nimeään yli kaiken. Hän vihasi sitä enemmän kuin iänikuista kuuta tai tehtaita. Siksi hän yleensä yksinkertaisesti lyhensi nimensä ja varoi visusti paljastamasta oikeaa nimeään. Hänen nimensä oli siis Vale. Kun vihreä silmäinen poika hiippaili ulos kirjastosta mukanaan punakantinen kirja, Vale yritti saada jotain selville vanhasta cd-levystä hylätyssä rakennuksessa, jonka portaita oli aiemmin hypellyt huolettomasti ylös. Hän näki edessään ohuen kiekon, jonka hallussapidosta epäilemättä päätyisi saman tien vankilaan, mutta hän ei luopuisi muinaisaarteestaan senkään uhan edessä. Hän hymyili epävarmasti pyöritellessään sitä kalpeissa käsissään. Toinen poika asteli keveyttä tavoitellen pitkin päätietä. Hän hyräili laulua, jonka oli kuullut monta kertaa äidiltään, tietämättä, mikä se oikeastaan edes oli. Vale painoi päänsä pölyistä ja lyttyyn painautunutta tyynyä vasten. Hän oli tottunut pölyyn ja matalaan elintasoon. Omarionissa ei ollut kuin kaksi vaihtoehtoa elää: köyhänä pohjasakkana tai satumaisen rikkaana. Jälkimmäistä tosin ei oltu ikinä nähtykään. Rikkaat kun eivät asuneet saastuttavien tehtaiden lähellä, he asuivat todella kaukana, jossain upeissa, hulppeissa asunnoissa välittämättä köyhempien ongelmista. "Tämän täytyy olla toisesta maailmasta", Vale kuiskasi hiljaa hymyillen. Ja sen enempiä ajattelematta tai yrittämättä hän nukahti. Pitkät päivät likaista ilmaa hengittäen saivat hänet nukahtamaan saman tien iltaisin. Vihreä silmäinen poika astui sivukujalle Valen tietämättään paetessa todellista maailmaa mitä ihmeellisimpiin uniin, joissa niin harvoin tapahtui mitään synkkää tai pelottavaa. Ehkä maailma päätti kerrankin olla reilu ja antaa Valelle

mahdollisuuden mukaviin uniin, kun hän vietti päivänsä punaisessa painajaisessa. Sivukuja oli sen sijaan synkkä ja se oli pitkä. Ja sitä pitkin poika vihreine silmineen kiiruhti vienosti hymyillen. Saadessaan kirjan käsiinsä, hän melkein unohti niin vastenmielisen lian, joka häntä ympäröi kaikkialla muualla paitsi hänen omassa pienessä huoneessaan, joka oli täynnä ovia toisiin maailmoihin. Hetken ajan poika antoi itsensä vaellella menneissä ajoissa. Ja hän muisti tulipalon. Ja hän tajusi, ettei voisi enää ikinä olla kokonainen. Ja hän kirosi koko maailman alimpaan helvettiin itkiessään, muistamatta mitä kyyneleet edes olivat.

4.luku Yö oli pitkä ja samanlainen kuin kaikki päivätkin. Kello oli ainoa asia, joka erotti ne toisistaan. Kuu ei väistynyt taivaalta hetkeksikään, eikä pienet savupilvet kadonneet minnekään, koska ei ollut tuulta, joka olisi puhaltanut ne pois. Ne roikkuivat uhkaavana suruhuntuna kaupungin yllä. Omarion kätki sisälleen paljon salaisuuksia. Se oli täysin eristäytynyt muusta maailmasta. Suuret muurit estivät kaiken ulkopuolisen saapumisen pitäen samalla itsellään omansa. Kukaan ei oikeastaan tiennyt, kuka oli päättänyt rakentaa sen. Tai miksi. Mutta ei sillä ollut mitään väliä, sillä vain harvoilla oli kyky ajatella ja hekin kuolivat yleensä nuorena tylsyyteen ja ankeuteen. Muurien toisella puolella kukaan ei tiennyt Omarionista. Sitä ei ollut kartalla, ei vanhoissakaan. Koko kaupunkia ei ole olemassa. Joissain kirjoissa se saattoi esiintyä, mutta asia sivuutettiin mielikuvituksen tuotteena. Eihän voinut olla paikkaa, jossa paistoi aina kuu, eikä koskaan aurinko. Ketään ei siis varsinaisesti kiinnostanut etsiä olematonta paikkaa. Ja se olikin ainoa syy, miksi Omarion oli säästynyt uteliailta katseilta ja muutoksilta. Vale nukkui tyytyväisenä pölyisen ullakon lattialla autuaan tietämättömänä muurien takana sijaitsevasta maailmasta. Toisella pojalla oli jonkinlainen hämärä käsitys, mutta hän ei ollut varma, pitäisikö hänen uskoa painettua sanaa, joka sisälsi mitä ihmeellisimpiä väitteitä. Hän käveli kahden totuuden rajalla ja yritti päättää kummalle puolelle astuisi. Ja jo heti seuraavana aamun sattui jotain, mitä ei olisi ikinä pitänyt. Jokin maailmankaikkeudessa päätti, että ruoka loppuisi vihreä silmäiseltä pojalta ja pakottaisi hänet liikkumaan päiväsaikaan. Aamulla. Eikä siitä seurannut mitään hyvää. Vale heräsi tapojensa mukaan aamulla. Hän lähti varastamaan ruokaa, kuten aina ennenkin. Tietämättään, että jokin tulisi järkyttämään maailman tasapainoa sinä päivänä. Vihreä silmäinen poikakin omisti nimen. Se oli Noreaga. Eikä hän oikeastaan edes tiennyt, miksi ilmoitti aina nimekseen Nore, kun ei se edes oikeasti ollut hänen nimensä. Hän oli hukassa, hänellä oli nälkä ja sen takia hän lähti ulos aamulla täysin tapojensa vastaisesti. Ja siitä alkoi massiivinen muutosten ketju. Vale poimi tottuneesti yhden leivän kojasta omistajan huomaamatta. Hän käveli eteenpäin kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan naureskellen hiljaa itsekseen. Kojun omistaja ei ikinä huomannut mitään. Vale tunsu itsensä yliveraisen älykkääksi. Samoihin aikoihin Noreaga käveli läheisellä kujalla katse maahan suunnattuna ja kädet taskuissa. Kaikki tuntui hänestä jotenkin väärältä. Kuin hänen ei olisi pitänyt olla täällä. Vale ryhtyi juoksemaan. Kaikki päivät olivat hänestä samanlaisia, rutiineja täynnä. Eikä hän osannut siis varautua Noreagaan, joka astui kujalta päätielle. Ja kun Vale käsitti, että hänen edessään oli este, törmäys oli jo tapahtunut ja molemmat makasivat maassa.

5.luku "Pois päältäni!" Vale tiuskaisi toivuttuaan nopeasti tärähdyksestä. Leipä oli vierinyt päätielle ja jäänyt työläisten jalkoihin muuttuen täysin syömäkelvottomaksi. "Käteeni sattuu", Noreaga valitti nousemistaan istumaan, "Siis niin kuin sattuu, sattuu. Oikeasti." Noreaga kohotti itkuisen katseensa kädestään Valeen ja hetken aikaa kaksi täysin toisilleen tuntematonta henkilöä tuijottivat toisiaan arvioiden. Vale makasi puoliksi maassa ja Noreaga istui polvillaan mutaisilla mukulakivillä. Ja kaiken aikaa ihmisvirta kulki heidän vierestään, laahustaen, masentuneet ilmeet kasvoillaan. Aika ei pysähtynyt, ei hidastunut, niin kuin sen olisi varmasti pitänyt. Se olisi sopinut kuvaan. "Pilasit leipäni", Vale sihisi hampaidensa välistä, "Ja törmäsit kaiken lisäksi

minuun! Miten ajattelit korvata tämän?" Noreaga istui hiljaa ja yritti saada asioihin jotain tolkkua. Keskittymistä häiritsi aivan liian monia asia ja ajatukset lähtivät pakostakin harhailemaan mieluummin niiden suuntaan. Valtava tykyttävä kipu vasemmassa käsivarressa, lika, muta tunkeutumassa housujen läpi. Liikaa häiriötekijöitä, liikaa kaikkea. Eikä hän lopulta saanut puristettua suustaan kuin kolme sanaa kysymyksen muodossa: "Kuka sinä olet?" "Vale. Nimeni on Vale ja saat luvan korvata tuon leivän", Valen kalpea sormi ositti syyttävästi yksinäistä tiellä makaavaa leipää, jos sitä nyt enää pystyi leiväksi kutsumaan. Se oli pelkkä raato. Työläiset olivat kadonneet hiljaisten hetkien aikana, mutta kummallakaan ei ollut aikaa tuhlattavaksi niiden ajattelemiseen. "Käteni taitaa olla murtunut. Luin murtumista yhdestä kirjasta. Luulin sitä saduksi", Noreaga puheli itsekseen kiinnittämättä mitään huomiota Valeen. "Hei Korppi? Se leivän korvaus?" Vale napsutteli sormiaan aivan Noreagan kasvojen edessä. Noreaga nosti utuisen katseensa ja hänen kasvoilleen levisi halveksiva ilme. "Olen Nore, en korppi." "Sinulla on mustat hiukset, mustat niin kuin korpeilla ja olet yhtä kolhon näköinenkin, katseesta puhumattakaan. Olen nähnyt korpin, kuvassa ja sinä olet saman näköinen", Vale katsoi Noreagan sylissä lepäävää kättä, "Murtunut, niinkö? Mitä se edes tarkoittaa?" Noreaga nousi seisomaan, mutta kaatui saman tien maahan. Hän otti käsillään vastaan ja sai näkökenttensä hämärtymään hetkeksi. Hän tunsu veren valuvan takaraivostaan ja tunsu karvaan oksennuksen nousevan suuhunsa. Hän lysähti maahan makaamaa. Hän ei nähnyt takanaan seisovaa isoa miestä, jolla oli rautakanki käsissään, mutta hän näki raollaan olevien silmäluomiensa välistä kuinka Vale kaatui. Ja hän näki veren valuvan pitkin mukulakiviä sekoittuen mutaan. 6.luku Noreaga räpytteli silmiään, hänellä ei ollut hajuakaan kuinka kauan oli vain maannut tajuttomana maassa. Takaraivossa tuntui tykyttävä kipu, vaistomaisesti käsi kulki haavan päälle tunnustelemaan vahinkoja. Jotain tahmeaa. Käsi saapui takaisin Noreagan näkökenttään. Hetken aikaa hän tuijotti kättään, kun aivot yrittivät rekisteröidä tiedon jonnekin ja selvittää sitä kautta mitä oli tapahtunut. Verta... Jokin löi minua.. Noreaga nousi seisomaan ja horjahti saman tien. Hän haparoi tukea punaisesta tiiliseinästä, mutta ei saanut otetta. Kädet haroivat ilmaa ja tasapaino petti. Polvet osuivat kiviin ja kivun tärehdys kulki voimakkaana aaltona kehon läpi. Noreaga tunsu jonkin liikkuvan. Pään sisällä. Muljahtaen ikävästi. Hän näki punaisten kukkien nousevan verestä, hukuttaen kaiken alleen. Pelkkiä punaisia, kauniita kukkia näkökenttä täynnä. Niiden seassa istui kaksi henkilöä. He nauroivat ja nauru oli iloista, helisevää. Näky haihtui ja jäljelle jäi vain karu todellisuus. Noreaga yritti saada kiinni näystä, mutta se oli kadonnut. Parin sekunnin pituinen välähdys. Eikä hänellä ollut mitään hajua, mistä se oli tullut. Noreaga ei ollut omasta mielestään ikinä nähnyt mitään niin kaunista, eikä hän varmasti ollut ikinä kuullut iloista naurua, ainoastaan kolkkoa, ilkeää naurua. Miten hänen aivonsa siis pystyivät luomaan jotain sellaista, ilman kokemuksia tai tietoa tai edes jonkinlaista mielikuvaa? Hän painoi kätensä otsalleen. Niin tosiaan. Ikävä tunne kallon sisällä vain hetkeä ennen näkyä. Korvat reagoivat ärsykkeeseen ja aivot tulkitsivat sen ähkäisyksi. Vale. "Mitä tapahtui?" Noreaga kääntyi katsomaan Valea, joka oli muuttunut kalpeammaksi, jos se oli nyt ylipäättään mahdollista. Katseet kohtasivat hetkeksi ja molemmat näkivät itsensä toisessa henkilössä. Pelokkaan, epävarman henkilön. Ja hetken aikaa Vale oli valmis unohtamaan leipänsä. "Kunpa tietäisin", Noreaga huokaisi. Jos kädestä ja takaraivosta ei olisi koko ajan tullut kipusignaaleja aivoihin, hän olisi jopa saattanut huomata kuinka likaiset hänen vaatteensa olivat ja kuinka mutainen maa oikeastaan oli. Vale kohotti katseensa kohti kuuta, eikä nähnyt, että heidän viereensä ilmestyi tyhjältä henkilö, jonka silmät jäivät hatun varjoon ja jonka hymy oli täynnä viekkautta ja ilkeyttä. "Tervehdys, ystäväiseni." 7.luku "Tai itse asiassa teidän näkökulmastanne taidan olla pikemminkin joku paha olento, mutta pidän teitä

kuitenkin jollakin hämärällä tasolla ystävinäni", mies sanoi. Hänellä oli pitkä harmaa parta ja selkä oli painautunut kumaraan vanhuudesta. "Säälittävää. Kuka olet?" Noreaga kysyi tyyliä. Hän yritti parhaansa mukaan piilotella ihmetystään ja järkytystään. "Noreaga Lanz ja Valettio Anthony Cassait, minulla on teille paljon kerrottavaa." "Ala vetää", Vale huokaisi. Hän vihasi tuota tuntematonta vain, koska tämä oli erehtynyt sanomaan Valen koko nimen. Kevyt syy vihata, mutta se merkitsi paljon Valelle. Vanha mies ei kiinnittänyt mitään huomiota Valen mulkoiluun, vaan jatkoi: "Omarion ei oikeastaan ole kaupunki, vain muutama ihminen minun lisäkseni tietää sen olemassa olosta. Nuo valtavat muurit ovat tuossa ihan hyvästä syystä, ne estävät teitä lähtemästä." "Miksi me lähtisimme täältä?" Noreaga kysyi. Hän oli vetäytynyt kauemmas, terveen järjen voimalla. "Koska te ette kuulu tänne. Ette ole syntyneet täällä, ettekä eläneet. Olette olleet täällä viimeiset pari kuukautta, ette yhtään enempää tai vähempää. Yhdeksänkymmentä prosenttia muistoistanne on tekaistuja." Vale ja Noreaga tuijottivat hämmästyneinä miestä. Hiljaisuus laskeutui tummana varjona heidän ylleen tuoden samalla mukanaan pelon ja epävarmuuden. "Ja te ette tavanneet toisianne, koska minä käskin teitä pysymään erossa toisistanne ja te tottelitte. Paitsi tänä aamuna, kun arvon herra Noreagan vastaanotin meni oikosulkuun. Katsokaas, teidän aivoihinne on istutettu eräs kasvaimen tapainen juttu, jonka kautta minä ja muutama muu kontrolloimme teitä. Te olette nukkeja ja me pitelemme naruja. Ja tietenkin kaikki täällä on vain lavastetta. Te olette ainoat oikeat ihmiset täällä", mies hymyili entistä leveämmin. Hän nautti Valen ja Noreagan hännämisestä. "Yrität siis väittää, että emme kykene tekemään omia päätöksiämme, koska sinä ohjaillet meidän ajatusmaailmaamme? Ja, että kaikki muistomme tästä karmivasta kaupungista ovatkin oikeasti vain tekaistuja? Onko minulla siis perhe jossain tuolla?" Noreaga oli purskahtamaisillaan itkuun. "On teillä muutama oikeakin muisto. Ja sinulla kyllä oli perhe, niin kuin Valettiollakin. Mutta he olivat hiukan vastahakoisia luopumaan teistä. Ikävä kyllä, heidät piti tappaa. Me olemme vain luoneet teidän pikkuruisiin päihinne toisenlaiset muistot." "Miksi..?" Vale kuiskasi. Hän yritti nieleskellä vihaa. Hän yritti rauhoittua. "Hauskuuden takia tietenkin. Te olette leluja ja Omarion on nukkekoti. Me vain leikimme. Ikävä kyllä joudun kertomaan kaiken teille vain, koska yhteys pätkii, etenkin Noreagan kohdalla, silloin tällöin. Älkää siis yrittäkö mitään tyhmää, kun saatte kontrollin itsellenne. Olisi ikävä raahata pois ruumiita", vanha mies vilkutti ja hänen kuvajaisensa katosi särysten jättäen jälkeensä kaksi ällistynyttä poikaa ja suunnattoman määrän vihaa. "Hei Korppi, mulla on idea." 8.luku "No?" Noreaga kysyi huokaisten. Hän ei edes yrittänyt korjata Valea. Hän oli aika varma, että hänen väitteillään olisi vielä vähemmän painoa, kuin aiemmin. Vale ei näyttänyt pahemmin välittävän muiden mielipiteistä. Hän teki päätöksensä ja sen jälkeen hän pysyi sen takana itsepintaisesti. "Kaivetaan ne ulos", Vale kertoi ja alkoi vilkuilemaan ympärilleen. "Tarvitaan jotain terävää ja vahvaa. Jotain... Jotain niin kuin rautakanki! Tarvitsemme jotain rautakangen tapaista." "Kaivetaan.. Mitä?" Noreaga kurtisti kulmiaan. "Ei kai vain.. Ei." "Kasvaimet! Kaivetaan kasvaimet ulos! Sitten ne ei enää voi kontrolloida meitä. Onko muita ehdotuksia? Heti, kun he saavat taas täydellisen yhteyden, olemme taas pelkkiä kuoria väärennettyjen muistojen kanssa. Ja mikäli oikein ymmärsin, juuri tämä kasvain on muuri. Muuri oikeiden ja väärennettyjen muistojen välissä. Me olemme väärällä puolella. Minä kaivan sen ulos, vaikka ilman sinun apuasi!" "Hei... Eikö se ole aika vaarallista? Mehän voimme vaikka kuolla.." Noreaga silmäilee Valea epäroiden. "Vaikka tuskin sillä olisi mitään väliä. Kaiken tämä jälkeen, jopa kuoleminen kuulostaa hyvältä suunnitelmalta." "Olet siis mukana?" Noreaga nyökkäsi vaitonaisena ja osoitti päätien toiselle puolelle. Seinää vasten lepäsi sorkkarauta ja jokin muu metallinen esine. Noreaga oli muistanut ne öisiltä retkiltään. Ne olivat aina siinä. Hän oli melkein kompastunut niihin. Kolmesti. Vale hyppäelehti nopeasti tien

yli. Yllättävän huolettomasti ja kevyesti ottaen huomioon, että veri valui silti noroina hänen päästään iskun jäljiltä. Hän nosti ne maasta ja palasi saman tien takaisin. Hän pelkäsi. Pelkäsi niin kovin, että mies saapuisi taas ja laittaisi hänet tanssimaan oman pillinsä mukaan. "Tuossa. Iske se päähäsi ja yritä saada se kova asia murtumaan", Vale ojensi metallista putkea. "Lyö kovaa." "Sen nimi on kallo. Se suojaa aivoja", Noreaga sanoi irvistäen toisen sivistymättömyydelle. "Se suojaa myös kasvainta. Se on vihollisesi tästä hetkestä lähtien." Vale kohotti sorkkaraudan ja löi päätään niin kovaa kuin pystyi. Kuului vaimea kumahdus ja ritinää. Veri purskahti ulos ihon mennessä rikki. Maahan lensi punaisia pisaroita. Valen pään toinen puoli oli kokonaan veren peitossa. Se sattui. Se sattui niin paljon, mutta samalla liian vähän. Hän nosti kätensä tunnustellakseen vahinkoa. Jokin liikkui, antoi hiukan periksi. Sen täytyi olla luuta. Noreaga katsoi kauhistuneena veren määrää ja pyyhki sitä samalla pois omilta kasvoiltaan. Hän tunsu kylmän metallin ihoaan vasten, mutta hän pelkäsi lyödä itseään. "Vale... Ehkä sinun ei kannattaisi. Sä kuolet. Olen aika varma, että ihminen kuolee kun kallo murtuu." "Minua ei kiinnosta! En kestä enää! En kestä totuutta!" Vale itki ja kyyneleet sekoittuivat vereen. Noreaga ei nähnyt hänen silmiään, mutta hän näki epätoivon auran Valen ympärillä. Vale lysähti maahan ja sorkkarauta kirposi hänen otteestaan. Se oli verestä märkä ja liukas. "Korppi. Jokin liikkuu mun pään sisällä. Se liikkuu, kun mä kosken siihen. Muljahtaa ikävästi. Se sattuu, mutta mä pidän siitä. Mä pidän sen aiheuttamasta kivusta, koska se kertoo mulle, että olen onnistunut jossain! Ole nössö ihan rauhassa mua ei kiinnosta, mutta anna mun edes tehdä niin kuin itse haluan! Jos haluan tappaa itseni, et estä. Jos päätän tehdä jotain elämälläni, sinä annat minun tehdä niin kuin haluan! Koska se on mun elämä ja mä päätän mitä teen sillä, eikä sulla ole hittoakaan oikeuksia puuttua siihen!" Vale kurotti kohti sorkkarautaa, mutta onnistui vain työntämään sen kauemmas. "Pilkkaa vaan. Katsotaan sitten kun sä tanssit niiden musiikin tahtiin ja mä olen jossain kaukana!" "Vale. Anna sen olla. Tapat itsesi." "Anna olla! Mun käsi ei enää edes kuuntele mua. Se ei vaan liiku! Sattuu.. Sattuu niin paljon. Korppi, ollaan ystäviä, jooko? Mä en halua kuolla yksin.." Vale sammalsi. Veri valui pitkin hänen kasvojaan ja tippui lopulta maahan. Vale ryömi hitaasti kohti sorkkarautaa jättäen jälkeensä verisen vanan. Noreaga katseli Valea kylmän rauhallisesti. Hän ei räpäyttänyt silmänsäkään, kun Vale lysähti maahan. Hän ei sanonut mitään, kun joukko ihmisiä tuli hyörimään Valen ympärille. Hän ei liikkunut milläkään, kun Vale kannettiin pois. Kaiken aikaa hän oli täydellisessä shokissa. 9.luku Yksin. Kaukana. Toinen jalka haudassa. Noreaga nieleskeli itkuaan istuessaan kylmällä katukiviyksellä. Vasta pari tuntia sitten hän oli vielä elellyt omassa kauniissa haavemaailmassaan. Sitten hän oli päättänyt vihdoinkin tehdä jotain ja saanut koko maailman heittämään kuperkeikkaa parilla tyhmällä teolla. Hän todella ikävöi tyyntä järven pintaa josta heijastui kaikki niin selkeästi, mutta se oli vain muisto muiden joukossa, eikä järven pinta ollut tyyntä nähnytään. Järki alkoi hämärtymään, se pakkasi laukkujaan ja teki viimeistä lähtöä Noreagan kovia kokeneesta päästä. Miten hän saattoikaan olla tällainen nössö? Vale yritti sentään tehdä asialle jotain. Mutta hän kuoli, järki kuiskasi hiljaa lukitessa ovea. Kuolema oli astunut askeleen lähemmäs. Se oli saapunut vanhan miehen ruumiissa kantaen mukanaan tappavia muistoja ja vielä hengenvaarallisempaa tietoa oli tihkunut hänen tekohampaiden valtaamasta suustaan. "Järki älä jätä", Noreaga kuiskasi tyhjyydelle. Mutta se oli jo myöhäistä, järki oli ottanut ja lähtenyt kauan sitten. Eikä se aikonut enää palata. "Älä jätä", Noreaga huokaisi. Jokin hänen aivoissaan sai aikaan oikosulun ja tämä vajosi maahan väsyneenä ja lyötynä. Taivas täyttyi tummista pilvistä. Vesipisara toisensa jälkeen tipahteli maahan, mutta Noreaga, joka oli aina haaveillut tästä, ei ollut näkemässä eikä tuntemassa tätä toisen maailman ihmettä. Hän nukkui sikeää unta maassa.